

03 Părinți și copii (Efeseni 5:29 6:4)

Părinți și copii (Efeseni 5:29 6:4)

După care principii trăim noi în căsniciile, în familiile noastre? Epistola către Efeseni ne vede ca oameni cerești și ca atare ar trebui să trăim timpul scurt pe acest pământ după principiile cerești. Oamenii acestei lumi cunosc alte forme de conviețuire și noi suntem astăzi în mare pericol de a fi contaminați de acest duh al lumii. Oare n-a devenit un lucru normal relația ușuratică dintre parteneri? Se trăiește împreună fără certificat de căsătorie și nimeni nu-și face probleme din cauza aceasta.

Dacă un creștin se adaptează principiilor lumii, el nu poate aștepta binecuvântarea lui Dumnezeu. În Galateni 6.7-8 citim: „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit». Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă stricăciunea". Să nu ne înșelăm: seriozitatea acestor cuvinte ne privește pe noi. Cine seamănă ovăz nu va secera niciodată grâu. Cine trăiește și seamănă după principiile acestei lumi va secera numai rău.

Ținta diavolului este totdeauna să distrugă fericirea în căsnicie și în familie; în acest sens folosește orice mijloc. El dorește să ne ademenească să trăim după principiile lumii și prin aceasta să desființăm rânduiala lui Dumnezeu. Putem să luăm parte la așa ceva? Dorim să ne aducem contribuția la așa ceva?

Fără îndoială, pericolele sunt mari. Pavel scrie colosenilor: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească, ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți ... " (Coloseni 1.9-10). Oare nu avem cu toții nevoie de această rugăciune pentru căsniciile și pentru familiile noastre? Dacă suntem umpluți cu voia lui Dumnezeu, atunci nimic altceva nu mai are loc în inimile noastre. Dar să ne întrebăm: Ne rugăm așa pentru noi și pentru frații noștri? Dumnezeu ne-a împărtășit aceste lucruri special nouă, pentru ca și noi să învățăm să ne rugăm așa. Cunoaștem noi, într-adevăr, voia Lui cu privire la familiile și la căsniciile noastre sau preferăm să trăim după gândurile noastre? Împăratul Saul a fost un bărbat căruia îi plăcea să facă cum credea el că este bine și Dumnezeu a trebuit să-i spună acest cuvânt serios: „Iată, ascultarea face mai mult decât jertfele și luarea-aminte mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria" (1 Samuel 15.22-23).

Voia proprie este în ochii lui Dumnezeu un păcat îngrozitor. Ce citim în 1 Petru 1.2? „... aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos". Oare n-a greșit Petru ordinea? Nu, prima dată este ascultarea, apoi stropirea cu sânge. Aceasta este ordinea divină și vedem cât de importantă este ascultarea pentru El. Primul efect pe care-l produce Dumnezeu într-un om este ascultarea. Când Pavel a fost pus în lumina lui Dumnezeu pe drumul spre Damasc, una din primele lui întrebări a fost: „Ce să fac, Doamne?" Aceasta a fost ascultare. Valoarea sângelui lui Hristos a cunoscut-o mai târziu.

Tot Petru este acela care ne amintește că am devenit copii ai ascultării (1 Petru 1.14). Ascultare înseamnă predare deplină a voii proprii sub voia lui Dumnezeu. Am văzut în cartea Judecători un popor foarte numeros care făcea ce era plăcut în ochii lui. Numai despre doi oameni căsătoriți ni se spune că au întrebat care este voia lui Dumnezeu. Manoah și soția lui au vrut să facă ce le-a spus Dumnezeu. Ei au fost ascultători și în același timp au avut respect profund față de Cuvântul Său. Ascultarea și respectul profund formează un tot. Ele formează temelia unei vieți fericite de căsnicie și de familie.

Știm cu toții ce a spus Iosua la sfârșitul vieții sale: „Eu și casa mea vom sluji Domnului" (Iosua 24.15). Este acesta numai un verset frumos afișat în multe case, o frumoasă mărturisire a buzelor sau într-ade-văr dorința sinceră a inimilor noastre? Când călătorești cu autoturismul prin ținuturile Americii de Nord, vezi multe case frumoase și îngrijite. Dar chiar lângă acestea se găsesc deseori case vechi, adevărate ruine: geamurile sunt sparte, acoperișul distrus și peste tot crește iarba. Cu care case se aseamănă căsniciile noastre, cu o casă îngrijită sau cu o ruină? Așa cum o casă trebuie îngrijită, tot așa trebuie îngrijită și o căsnicie, o familie. Familiile noastre rămân în ordine numai atunci când sunt îngrijite după principiile lui Dumnezeu.

Unele din aceste principii le-am văzut deja. Cum stau lucrurile în privința principiului supunerii femeii? Cum stau lucrurile în privința dragostei bărbatului? Cum stau lucrurile cu privire la cele șapte principii importante pe care femeile în vârstă trebuie să le învețe pe cele tinere (Tit 2.4-5)? Dar unde sunt surorile în vârstă care au trăit acestea într-un mod practic, ca apoi să le poată transmite și celor tinere? Iată întrebări de care n-ar trebui să ne ferim!

În Efeseni 5.29 citim: „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica". Am văzut deja că această hrănire și îngrijire se referă atât la domeniul material, cât și la cel spiritual. Aici, Hristos stă înaintea noastră ca pildă. El ne hrănește și ne îngrijește zi de zi, săptămână de săptămână. Să ne gândim numai la strângerile laolaltă ale credincioșilor. El coboară la noi ca să fie punctul central, ca să ne binecuvânteze.

În 1 Tesaloniceni 2, versetele 7-8, îl vedem pe apostolul Pavel în urmele învățătorului lui. El spune: „... ne-am arătat blânzi (delicați, gingași) în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii atât de scumpi ne ajunseserăți". Această imagine o putem înțelege bine. Cine a fost așa de „delicat" ca Hristos? Pavel îl imita. Facem și noi la fel? Suntem delicați față de soțiile noastre? Nu suntem deseori duri și fără scrupule? Este necesar să învățăm zilnic de la Capul nostru.

„A hrăni" înseamnă a pregăti și a da mai departe hrana. Poate citim regulat Biblia sau calendarul la masă; aceasta este bine. Dar explicăm ceea ce am citit? Ne împărtășim gândurile? Facem prețios Cuvântul în ochii copiilor noștri, acest Cuvânt prin care trebuie să fim zidiți cu toții? Dacă ei nu înțeleg nimic, atunci se vor plictisi repede de acest Cuvânt. Câteodată auzi bărbați spunând: „Asta nu pot, nu mă pricep". Îl iubim cu adevărat pe Domnul sau trăim la distanță de El? Cine nu trăiește într-o părtășie strănă cu El nu poate să iubească și să hrănească la fel ca El. La scaunul de judecată al lui Hristos, va fi spre rușinea noastră, căci Hristos nu ne va putea da rasplata pe care ar fi vrut de fapt să ne-o

dea.

În 1 Samuel sunt amintite în total paisprezece case, respectiv familii, dar numai de două ori citim despre o casă stabilă. În 1 Samuel 2.35 este vorba de casa lui Iadoc, preotul credincios, iar în 1 Samuel 25.28 este vorba de casa lui David, împăratul după inima lui Dumnezeu. Asemenea case stabile dorește Dumnezeu să ne dea, case care sunt întemeiate pe stâncă. Cine zidește pe nisip, adică trăiește după părerile și planurile lui proprii, nu va avea stabilitate, trăinicie.

Nu ne arată casele descrise în 1 Samuel o astfel de imagine zguduitoare? Să ne gândim numai la casa lui Eli, preotul. Casa lui nu a putut să aibă trăinicie, deoarece principiile lui Dumnezeu cu privire la educarea copiilor au fost desconsiderate. Dumnezeu a trebuit să judece această casă; Eli și cei doi fii ai săi au murit în aceeași zi.

„Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup” (Efeseni 5.30-31). Noi suntem mădularele trupului Său, pentru că El a murit pentru noi. Ce imagine minunată avem aici în fața noastră: „Hristos și Adunarea Sa”! În toată veșnicia vom fi uniți cu El, vom fi chiar o parte din El. În Efeseni 1.22-23, Pavel spune: „El l-a pus totul sub picioare și l-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți”. Această relație strânsă se aplică acum la bărbat și la femeie.

Este un lucru voit de Dumnezeu ca un bărbat să-și părăsească părinții pentru a se căsători. Cine se căsătorește în Domnul a găsit un lucru bun. Dar să reținem: părinții trebuie să-i pună în libertate pe copii. Multe căsnicii suferă astăzi, pentru că legăturile cu tata și cu mama sunt prea puternice. Părinții trebuie să învețe că acum copiii sunt într-o independență nouă și că acum există o altă legătură, mai puternică. Ei nu ar trebui să mai exercite vreo autoritate asupra lor. Cu toate acestea, un copil nu încetează să rămână un copil al părinților săi; și de acest lucru vrem să ne amintim.

Aici se spune „omul” sau „bărbatul”, nu „tânărul” sau chiar „copilul”. Pentru căsătorie este nevoie de o anumită maturitate. Tot mereu se vede cum legăturile premature pot să ducă la mari necazuri. De câte ori nu sunt nefericite tocmai căsniciile tinere! De câte ori nu ajung ele chiar în necaz! Experiențele vieții sunt un apel continuu de a respecta Cuvântul: „Cine cugetă la cuvânt va găsi fericirea” (Proverbe 16.20). Principiul lui Dumnezeu este: „Vezi-ți întâi de treburile afară, îngrijește de lucrul câmpului și după aceea zidește-ți casa” (Proverbe 24.27). Un bărbat care se căsătorește trebuie mai întâi să fie în stare să-și hrănească soția și familia, atât pe plan material, cât și pe plan spiritual. Faptul că soțul și soția primesc cu plăcere un sfat de la părinții lor, care au o experiență de viață bogată, ar trebui să fie de la sine înțeles.

Bărbatul se va „lipi” de soția sa și cei doi vor fi „un singur trup”. În timpul logodnei, care este important după gândurile lui Dumnezeu, ei învață să se cunoască și să se iubească, dar „un singur trup” devin numai în căsnicie. De aceea Dumnezeu vorbește aici de doi și nu de trei, patru sau mai mulți. Și acest principiu își are sensul lui. Nu vedem în Africa urmările groaznice ale poligamiei? Și în Vechiul Testament sunt exemple care ne arată că mai multe femei n-au fost niciodată o binecuvântare. Să ne gândim numai la Avraam și Agar sau la sfârșitul tragic al lui Solomon, a cărui inimă și-a găsit plăcere în dumnezeii străini din cauza multelor sale femei. Numai respectarea principiilor dumnezeiești ne aduce binecuvântarea lui Dumnezeu.

Relatarea din Geneza 2 ne arată cum a creat Dumnezeu pe Eva. Cineva a spus cândva că Eva n-a fost făcută din piciorul lui Adam, ca să nu fie călcată de el, și n-a fost făcută din capul său, ca să nu domine peste el. Eva a fost făcută din coasta lui Adam, acolo unde este inima. Femeia trebuie să fie alături de bărbat, nu inferioară sau superioară lui. El trebuie s-o iubească.

„Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Încolo, fiecare din voi să-și iubească soția ca pe sine și soția să se teamă de soț” (Efeseni 5.32-33). Aceste versete sunt un fel de rezumat. Noi, bărbații, trebuie să ne iubim soțiile ca pe noi înșine. Nu ne iubim pe noi înșine? Atunci să le iubim și să le tratăm și pe soțiile noastre la fel. Iar soțiile noastre ce trebuie să facă? Însărcinarea femeii este să respecte și să stimeze pe soț ca fiind capul. Toate acestea putem și trebuie să le împlinim în lumina scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul va răsplăti acest lucru.

Cu capitolul 6 încep indicații în legătură cu copiii. Copiii sunt o binecuvântare pe care o putem primi cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu, dar să nu ne ferim de responsabilitatea legată de aceasta. „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci aceasta este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, «ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ»” (Efeseni 6.1-3). Dumnezeu adevărește și astăzi Cuvântul Său și își împlinește promisiunile. Cel puțin de șase ori se amintește în Noul Testament de ascultarea copiilor; așa de importantă este ea pentru Dumnezeu. Dar ascultarea trebuie învățată și exersată. Este sarcina părinților, în mod deosebit a tatilor, de a-și crește copiii spre ascultare.

Dumnezeu ne dă în Vechiul Testament, pe baza istoriilor multor familii, lecții practice. Ne arată atât exemple pozitive, cât și negative. Am văzut deja sfârșitul tragic al familiei lui Eli. Care a fost cauza? Fiii lui Eli au făcut ce au vrut ei, iar Eli nu i-a împiedicat în acest sens. Citim cuvintele serioase: „Totuși ei n-au ascultat de glasul tatălui lor” (1 Samuel 2.25). „I-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din cauza fărădelegii de care are cunoștință, din cauză că fiii lui au adus un blestem peste ei înșiși, fără ca el să-i fi muștră” (1 Samuel 3.13). David a învățat ascultarea în casa tatălui său, Isai. Când a primit însărcinarea să meargă la frații săi, nu a ezitat, ci s-a dus imediat ca să împlinească voia tatălui său. Ascultarea lui David față de Dumnezeu și față de împăratul Saul este scoasă mereu în evidență. El a învățat ascultarea acasă și ea l-a însoțit toată viața.

Dar cum au stat lucrurile în familia sa? A urmat David exemplul tatălui său? Din nefericire, nu. David a avut multe femei și în total a avut douăzeci de fii. Cum i-a crescut? Amnon a devenit un desfrânat în casa tatălui său. Absalom a devenit ucigaș de frate și uzurpator de tron, iar Adonia a vrut să ia coroana tatălui său. Duhul lui Dumnezeu ne arată acest tablou trist și ne permite să aruncăm o privire și în spatele culiselor. Referitor la Adonia, citim: „Tatăl său nu-l muștrase niciodată, zicând: «Pentru ce faci așa?»” (1 Împărați 1.6).

Noi putem și chiar trebuie să ne punem întrebarea: Ce învață copiii în casa noastră? învață ascultarea sau nu? Bineînțeles, ascultarea trebuie asociată cu dragoste, altfel nu merge.

„Ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ" (Efeseni 6.3). Nu cunoaștem cu toții multe exemple din viață care adevăresc adevărul acestor cuvinte? Câți nu au trebuit să culeagă roade amare în viață, pentru că n-au vrut să asculte de părinți în tinerețe? Dumnezeu a făcut un sfârșit timpuriu vieții păcătoase fiilor lui Eli și a celor trei fii amintiți ai lui David. Judecata Lui a trebuit să-i lovească. În 1 Petru 3.12 citim: „... dar fața Domnului este împotriva celor care fac răul".

„Și voi, taților, nu provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și în învățătura Domnului" (Efeseni 6.4). Trebuie Dumnezeu să ne spună nouă, taților, aceasta? Provocăm noi pe copiii noștri la mânie? Da, este un mare pericol pentru toți tații de a-i provoca inutil pe copiii lor la mânie. Ionatan a fost deja matur când tatăl său, Saul, l-a provocat la mânie. Citim despre el: „S-a sculat de la masă într-o mânie aprinsă" (1 Samuel 20.34). Ne mirăm că Saul, un om carnal, a lucrat așa?

„... ci creșteți-i în disciplină și în învățătura Domnului". Domnul stă din nou în autoritatea Sa înaintea noastră. El nu este numai Mântuitorul nostru, ci și Domnul nostru, asta înseamnă că are drepturi asupra noastră. El ridică pretenții drepte care sunt numai spre binele nostru. El dorește să fie Domnul caselor noastre și al copiilor noștri.

Am auzit câte ceva despre casele și familiile noastre și despre principiile pe care ar trebui să le urmăm. Să privim acum pe scurt la cele zece case din evanghelia după Luca, în care a fost Domnul Isus. Putem învăța câte ceva și de aici.

Luca 4.38-39 În casa lui Simon, soacra lui zăcea bolnavă în pat, cuprinsă de o febră mare. Febra este o imagine a neliniștii lăuntrice și a agitației. Se găsește o asemenea agitație în casele noastre? Domnul dorește s-o îndepărteze. Ținta Lui este ca noi să-l slujim în casele noastre așa cum a făcut soacra lui Simon.

Luca 5.29-39 Levi nu numai că l-a invitat pe Domnul în casa lui, ci i-a pregătit și un ospăț mare. Nu avem aici un frumos exemplu de ospitalitate pe care o putem exercita? Ospitalitatea în casele noastre este și o slujbă pentru Domnul.

Luca 7.36-50 Simon, fariseul, l-a invitat în casa lui pe Domnul. Totuși, Domnul nu și-a primit drepturile Sale în această casă. Simon nu l-a pregătit apă, adică o înviore. El nu l-a uns picioarele cu untdelemn, adică l-a refuzat cinstea. Nu l-a dat nici un sărut, adică nu l-a oferit dragoste. Simon a ratat unica șansă din viața sa. Cum stau lucrurile cu noi? Dăm noi Domnului ceea ce așteaptă El de la noi? Are El primul loc în inimile și în casele noastre?

Luca 8.51-56 În casa lui Iair, Domnul a dat o poruncă importantă: „... Isus a poruncit să i se dea (copilei) să mănânce". Această poruncă este valabilă și pentru noi cu privire la copiii noștri. Le dăm hrană spirituală? Le povestim istorisirile biblice și le facem cunoscut pe Prietenul copiilor, Domnul Isus Hristos?

Luca 10.38-42 Casa Martei ne este binecunoscută. Era o casă în care Domnul intra cu plăcere. Să ne amintim aici doar de două puncte importante: unul este că în această casă se ședea la picioarele Domnului pentru a-l asculta; al doilea este că Marta s-a lăsat corectată de Domnul ei. Amândouă punctele ar trebui să se găsească și la noi.

Luca 14.1-14 În casa mai-marelui fariseilor, Domnul a fost profund rănit în simțămintele Sale, pentru că fiecare își căuta locul dintâi pentru el însuși. Dăm și noi din coate pentru a ne impune și a ajunge tot mai sus? Gazda invitase numai oaspeți care și ei la rândul lor aveau să-l invite. El a lucrat cu dragoste de sine. Mândria și egoismul sunt calități prin care Domnul nostru nu este cinstit, ci dezonorat. Cu câtă dăruire și cu câtă smerenie a lucrat El, Mântuitorul!

Luca 19.1-10 Zacheu l-a primit pe Domnul Isus „cu bucurie". Facem și noi la fel? Domnul nu vrea să fie numai din când în când oaspete în casele noastre, ci dorește să fie în totu punctul central, să fie Stăpânul caselor noastre.

Luca 19.45-46 Aici, Domnul a trebuit să rostească cuvinte severe: „Casa Mea este o casă de rugăciune, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari." Ce suntem noi astăzi pentru casa Lui? Suntem un ajutor sau o piedică?

Luca 22.7-13 Casa în care Domnul a vrut să serbeze ultimul Paște împreună cu ucenicii Săi a fost o casă pusă la dispoziția Sa. Suntem și noi gata să punem la dispoziția Domnului Isus toată casa noastră?

Luca 22.54-62 Casa marelui preot a fost ultima casă în care a intrat Domnul, o casă care ar fi trebuit să-l primească. Dar pentru El, aceasta a fost cea mai îngrozitoare casă, o casă în care a suferit nespus de mult, o casă în care a fost tratat ca un tâlhar.

Cu care din cele zece case se aseamănă casa noastră? Cuvântul lui Dumnezeu este plin de învățături pe care le putem urma dacă vrem. Putem alege! Noi hotărâm! Ce caracter va purta casa noastră?

În încheiere să ne gândim pe scurt la Samuel, omul lui Dumnezeu. Viața lui ne slujește în multe domenii spre învățătură. Ce amintește Dumnezeu în primul rând despre el? Slujba lui? Rugăciunea lui? Nu, primul lucru amintit este adorarea (1 Samuel 1.28). Copil fiind, era un adorator al lui Dumnezeu. Este acesta țelul primordial în educarea copiilor noștri? Bineînțeles, copiii trebuie să învețe și să practice o meserie, dar lucrul cel mai important este să-i creștem pe copiii noștri pentru Dumnezeu ca ei să devină adoratori. Chiar și un copil poate să-l mulțumească Domnului pentru ceea ce a făcut El pe cruce la Golgota. Adorarea a fost primul, dar și ultimul lucru în viața lui Samuel. În casa lui avea un altar. Viața lui a fost încadrată de adorare și aceasta a fost nu în ultimul rând o urmare a educației părinților lui.

În Marcu 2.1 citim că s-a auzit că El este în casă. Cum stau lucrurile cu noi? Observă alții că Domnul locuiește acolo? Este El, într-adevăr, Stăpân în casele noastre? Atunci și numai atunci vom fi fericiți!

clickbible.org